

Καθημερινά Νέα

ΤΡΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ ΠΡΟΟΔΕΥΤΙΚΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ «ΤΑ ΚΑΣΤΕΛΛΙΑ» * ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΑΠΟ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΓΡΑΦΕΙΑ: Β. ΒΟΥΛΓΑΡΟΚΤΟΝΟΥ 36 • 11472 ΑΘΗΝΑ • ΤΗΛΕΦΩΝΟ 6423365 • Ε Τ Ο Σ 320
ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 172 • ΑΠΡΙΛΙΟΣ - ΜΑΪΟΣ - ΙΟΥΝΙΟΣ 1995 • ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' • ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 50

ΟΙ Κ. Κ. ΣΥΜΒΟΥΛΟΙ (ή τι έχουν τα έρμα και ψοφούν)

Οι δύο μικρές ιστορίες που ακολουθούν προέρχουν από απόλυτως αξιόπιστα πρόσωπα του περιβάλλοντος κύκλου μου και «βάζω το χέρι στη φωτιά» για την ακρίβεια των γεγονότων.

Φίλος μου έψαχνε τελευταία να συναντήσει μακρινό ξάδελφό του, που είχε προαχθεί σε βαθμό Διευθυντή και πήρε θέση Συμβούλου. Είχε πολύ καιρό να τον ιδεί και με την ευκαιρία να τον συγχαρεί για την επάξια προαγωγή του, αφού ο ξάδελφος είχε άριστη κατάρτιση, θαυμάσια επίδοση και εξαιρετο ήθος. Στην αρχή είχε δυσκολίες να κανονίσει τη συνάντηση γιατί ο κ. Σύμβουλος δεν απαντούσε στο τηλέφωνο. Μετά από λίγες προσπάθειες τον πέτυχε και, φυσικά, τονόνισε κι' έκαμε την εθιμοτυπική επίσκεψη.

Δεν σκόπευε να τον απασχολήσει πολύ γιατί φαντάστηκε πως ο ξάδελφος πνιγύταν στη δουλειά! Η διαπίστωση πως ο ξάδελφος έλυσε σταυρόλεξο για να περάσει την ώρα, γιατί δεν είχε δουλειά, ήταν μεγάλη έκπληξη γι' αυτόν. Έτσι πήρε το γλυκό - θραστό χωρίς βία, τα είπε για καλά με τον ξάδελφο κι έμαθε πως ο ξάδελφος και προαγωγή πήρε και εντυπωσιακό τίτλο έχει και σημαντική βελτίωση των ικανοποιητικών αποδοχών του πέτυχε και δουλειά δεν έχει, ή ακριβέστερα δεν τον αφήνουν να κάμει.

Και η δεύτερη ιστορία, λίγο παλαιότερη, αναφέρεται σε δραστηριότητες υπαλλήλου του ευρύτερου δημόσιου τομέα, με μεγάλη πείρα στον κλάδο του, υψηλά προσόντα και υψηλές, για τη χώρα μας, αποδοχές. Ανταποκρινόμενος σε εντολή της υπηρεσίας, έγραψε και υπέβαλε, μετά από σοβαρή μελέτη, κάποιο πρόγραμμα που κατά τη γνώμη του είχε μεγάλη αξία, διότι, πέρα απ' τη συμβολή του στη γνώση, επιλαμβάνονταν πρακτικών προβλημάτων, που για τη χώρα μας έχουν μεγάλη αξία, προβλημάτων για τα οποία ξοδεύονται κάθε χρόνο αρκετά χρήματα. Όμως η υπηρεσία δεν του έστειλε ποτέ απάντηση για

Συνέχεια στή 3η σελίδα

ΝΕΑ ΑΠ' ΤΑ ΚΑΣΤΕΛΛΙΑ

Λαμπρές, από πλευράς μισθών, ήταν οι μέρες του Πάσχα για τα Καστέλλια. Το κοινοτικό συμβούλιο φρόντισε έγκαιρα και άνοιξαν τ' αυλάκια. Αφθονο νερό πέτασε απ' όλες τις ρεϊτονιές και καθάρισε το χωριό. Όλα ήταν πεντακάθαρα και κάσπαρα και ο οβελίας έγινε πορτοκάλι. Έτσι όσοι πέρασαν τις ημέρες του Πάσχα στο χωριό, και δεν ήταν λίγοι αυτοί, ευχαριστήθηκαν ανοιξιότατο καιρό, καταπράσινο και πεντακάθαρο χωριό και παραδοσιακό οβελία. Όμως, για κάποιο λόγο, ξεχάστηκε απ' όλους ο χορός στο γενικό, ο χορός της αγάπης. ΚΑΙ ΔΕΝ ΕΠΡΕΠΕ!

γκρίθηκαν 30 εκατομμύρια δρχ. για την αποχέτευση του χωριού μας. Απ' αυτά 20 θα διατεθούν μέσα στο 1995.

★ Οι πληροφορίες μας λένε ότι συνεχίζεται η σκυρόστρωση του δρόμου προς το Χάνι του Ζαγγανά.

★ Η παιδική χαρά στον Άγιο Αθανάσιο Καστελλίων, άριστα συντηρημένη και βελτιωμένη απ' τον ακούραστο κ. Παναγ. Προβιά, αποτελεί ένα Παράδεισο για τους πολλούς μικρούς καλοκαιρινούς κατοίκους του χωριού μας.

Στον εκλεκτό συμπολίτη μας κ. Παναγ. Προβιά αξίζουν θερμά συγχαρητήρια για τη λαμπρά πρωτοβουλία του και τις πολλές προσπάθειες και θυσίες του.

Ε. Π.

Πληροφορηθήκαμε ότι ε-

Πολύ επιτυχής η εκδήλωση για τους δασκάλους μας

Όπως είχε ανακοινωθεί στο προηγούμενο φύλλο της εφημερίδας μας, το Διοικητικό Συμβούλιο του Συλλόγου μας είχε προγραμματίσει, και πραγματοποιήσει, στα Καστέλλια Παρνασσίδας την Κυριακή της Πεντηκοστής, εκδήλωση στην οποία περιλαμβάνονταν:

1) Μνημόσυνο υπέρ αναπαύσεως των ψυχών των διδασκάλων μας, που υπηρέτησαν στο Δημοτικό Σχολείο Καστελλίων.

2) Αρτοκλασία υπέρ υγείας των μελών του Συλλόγου των εν Αθήναις Καστελλιωτών και των απανταχού Καστελλιωτών.

3) Συνεστίαση σε μια από τις Ταβέρνες του χωριού.

Σημαντική ήταν η ανταπόκριση των Καστελλιωτών στην πρόσκληση του Συλλόγου και η συμμετοχή των (από το χωριό, την Αθήνα, τη Θεσσαλονίκη, τη Λαμία και την Άμφισσα) ήταν πολύ μεγάλη.

Χρονικά προηγήθηκε η

αρτοκλασία ενώ το μνημόσυνο έγινε, ως είθισται, στο τέλος της λειτουργίας. Οι δάσκαλοι που δίδαξαν στο Δημοτικό Σχολείο του χωριού μας και για τους οποίους έγινε το μνημόσυνο ήταν οι:

- Παπαευθυμίου Αθανάσιος.
- Παπαγεωργίου Χρήστος.
- Σταθόπουλος Ηλίας.
- Αποστολόπουλος Αθ' οσιος.
- Σκωλίκης Δημήτριος.
- Καδά - Σκωλίκη Ζωή.
- Ζαγγανάς Ιωάννης.
- Κουτρούμπα - Καμπίρη Μαρία.
- Τσαπάγιας Παναγιώτης.
- Μελισσάρης Παναγιώτης.
- Δούρος Νικόλαος.
- Φουρνέλη Ευθυμία.
- Μαυριά Ευσταθία.

Ομιλητής στην εκδήλωση ήταν ο Καθηγητής κ. Νικ. Μ. Μοσχολιός.

Η ΟΜΙΛΙΑ

Ταλεινός προσκηνυτής, Σας προσφέρω, εκ μέρους των μαθητών σας, τούτο το

όμορφο τριαντάφυλλο που έθρεψε η γης που σας μεράλωσε.

Σεβαστοί Διδάσκαλοι, Δίψασα κι' ήπια νερό απ' τη πηγή της Γνώσης για να ξεδιψάσω, και δίψασα περισσότερο...

Κι' ήταν η πηγή η πρώτη, η δική σας πηγή. Η πηγή των Διδασκάλων.

Η πηγή που ανάβλυζε από τα βάθη της ψυχής σας γάρογο ελληνικό νερό. Ελληνικό νερό που έλουσε καρδιά και νοο και στόλισε την παιδική μας ψυχή με την ομορφιά και την υπερηφάνεια που δίνει η αγάπη για την Πατρίδα, την Οικογένεια και την Εκκλησία.

Τα χρόνια πέρασαν. Οι πινακες επάνω στους οποίους γράψαμε τις πρώτες συλλαβές δεν πάθαρσαν. Το παλιό Σχολείο κατέρρευσε, ο Σχολικός Κήπος άλλαξε μορφή. Όλα τα υλικά στοιχεία της εποχής σας έγιναν θρόνοι Συνέχεια στή 3η σελίδα

ΕΛΕΓΧΟΜΕΝΗ ΚΥΝΗΓΕΤΙΚΗ ΠΕΡΙΟΧΗ ΠΑΡΝΑΣΣΙΔΑΣ

Με την αριθ. 260) 21.2.1995 απόφαση του Περιφ. Δ) ντή Φωκίδας, που δημοσιεύθηκε στο Φ.Ε.Κ. 168) 10.3.95 τεύχος Β', ιδρύθηκε η «ΕΛΕΓΧΟΜΕΝΗ ΚΥΝΗΓΕΤΙΚΗ ΠΕΡΙΟΧΗ ΠΑΡΝΑΣΣΙΔΑΣ», που επεκτείνεται στην περιοχή των Κοινοτήτων Μουσούντισας, Αθ. Διάκου, Καστριώτισσας, Μαυρολιθαρίου, Πυράς, Στρόμης, Πανουργιά, Καλοσκοπής, Οινοχορίου, Σκληθρού και σε μέρος των Κοινοτήτων Αποστολιά και Καστελλίων, συνολικής έκτασης 240.543 στρεμμάτων.

Με την απόφαση αυτή, έφθασε σε αίσιο τέλος, μια πολύχρονη σειρά σκέψεων, συζητήσεων, προτάσεων, θέσεων και αντιθέσεων, μεταξύ παραγόντων της Δασικής Υπηρεσίας (Κεντρικής και Περιφερειακής), της Νομαρχιακής Πολιτικής ηγεσίας, των ενδιαφερομένων ΟΤΑ, της ΓΕΑΚ Ν. Φωκίδας, των Πολιτιστικών Συλλόγων και της Ομοσπονδίας τους, των Κυνηγετι-

κών Συλλόγων της περιοχής και πολλών πολιτών.

Το χαρακτηρισμό «αίσιο» πιστεύουμε ότι θα τον δικαιολογήσουμε επαρκώς, με την εκτενή ενημέρωση που θα κάνουμε, ως Δασαρχείο, προς κάθε κατεύθυνση και σε σύντομο σχετικά χρόνο (εκτύπωση και διανομή ενημερωτικών φυλλαδίων και συζήτηση από κοντά με όλους σ' όλα τους τα ερωτήματα).

Σήμερα, με το μικρό αυτό άρθρο, που προσωπικά μου ζήτησε ο Πρόεδρος της Κοινότητας Καστελλίων κ. Αθαν. Μυρμύρης ερχόμενος σε μια πρώτη επαφή με τους ανθρώπους που αφορά άμεσα η ίδρυση και λειτουργία της Ε.Κ.Π. θα ήθελα να δώσω μερικά βασικά στοιχεία, για να μπορούμε, όταν αναφερόμαστε στο θέμα, να μιλάμε τουλάχιστον την ίδια γλώσσα.

Ίσως τα στοιχεία αυτά, στην πρώτη αυτή φάση, να μην είναι αρκετά για να ξεδιαλύνουν όλες τις παρανοήσεις, που τυχόν

έχουν γίνει, καθώς και τις υποεκτιμήσεις ή υπερεκτιμήσεις, γύρω από το ρόλο που καλείται να παίξει η ΕΚΠ στην οικονομία και ανάπτυξη της περιοχής, αλλά και του ευρύτερου χώρου. Θα μπορούσαν όμως να αποτελέσουν θέματα για συζήτηση, ώστε τελικά να μην υπάρχει κανένα ερώτημα αναπάντητο.

Κατ' αρχάς, λέγοντας ΕΛΕΓΧΟΜΕΝΗ ΚΥΝΗΓΕΤΙΚΗ ΠΕΡΙΟΧΗ, εννοούμε μια περιοχή, οργανωμένη σύμφωνα με σύγχρονα διεθνή πρότυπα θρηματικής οικονομίας και εμπλουτιζόμενη συνεχώς με θηράματα, με σκοπό την άσκηση, μέσα σ' αυτή, ελεγχόμενου, κατά τόπο, χρόνο, αριθμό και είδος θηραμάτων, κυνηγιού.

Η παραπάνω αναφερόμενη δραστηριότητα, δεν αποκλείει, κατ' αρχήν, καμμία από τις ασκούμενες, παραδοσιακά, δραστηριότητες, στην περιοχή (γε-

Συνέχεια στή 4η σελίδα

ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ

— Ζωή Χρ. Σκούρα, φαρμακοποιός, και Δημήτριος Β. Αγγελόπουλος, ιατρός, αρραβωνιάστηκαν.

— Ματίνα Ελευθεράκη και Άρης Παπαδάκης (ΑΟΝΣ Μίλωνας - Μπάσκετ) αρραβωνιάστηκαν.

— Χρύσσα Αλ. Αποστολοπούλου και Κώστας Πίττας αρραβωνιάστηκαν.

Τα Κ.Ν. συγχαίρουν κι' εύχονται καλά στέφανα.

ΒΑΠΤΙΣΕΙΣ

— Ο Θανάσης και η Τίνα Τσακρή βάπτισαν, με ανάδοχο το Δικηγόρο Αθηνών Κώστα Ιθακήσιο, στην Εκκλησία του Αγ. Νικολάου Ρηγίλλης στις 26 Μαΐου, το γιό τους και τον ονόμασαν Ζαχαρία.

— Ο Λάμπρος Σκωλίκης και η σύζυγός του Ζωή, το γένος Ευθ. Σ. Κουτρούμπα, βάπτισαν την κόρη τους και την ονόμασαν Ελένη.

— Ο Χάρης Λαμπρόπουλος και η σύζυγός του Ιωάννα, κόρη του Νικολάου Ασημάκη Μακρή, εβάπτισαν την 1η Ιουλίου 1995 το γιό τους και τον ονόμασαν Νικόλα.

Τα Κ.Ν. συγχαίρουν κι' εύχονται να ζήσουν τα νεοφώτιστα.

ΘΑΝΑΤΟΙ

— Πέθανε στις 17 Μαρτίου 1995 και κηδεύτηκε στα Καστέλλια ο Γεώργιος Ηλ. Κορομπίλης ετών 82.

— Πέθανε στις 22 Μαρτίου 1995 και κηδεύτηκε στα Καστέλλια ο Ιωάννης Α. Ζαγγανάς ετών 89.

— Πέθανε στις 31 Μαρτίου και κηδεύτηκε στα Καστέλλια η Παγώνα Παντίσκου ετών 92.

— Πέθανε στις 15 Μαΐου και κηδεύτηκε στα Καστέλλια ο Δημήτριος Ηλ. Παπαδάκης ετών 71.

— Πέθανε στις 2 Ιουλίου 1995 και κηδεύτηκε στα Καστέλλια ο Νικόλαος Μαρκόπουλος ετών 93.

Τα Κ. Ν. συλλυπούνται θερμά τους οικείους.

ΧΡΗΜΑΤΑ ΜΑΣ ΕΣΤΕΙΛΑΝ

Δρχ. Λεμονιά Ράνιου το γένος Γ. Μπάκα, Αθήνα 5.000

Ευριπ. Σταθόπουλος, Λάρισα 2.000

Αθαν. Κατσιός (σύζυγος της Παναγ. Χ. Κολύρη), Αθήνα 2.000

Γεωρ. Π. Κυριαζής, Αθήνα 5.000

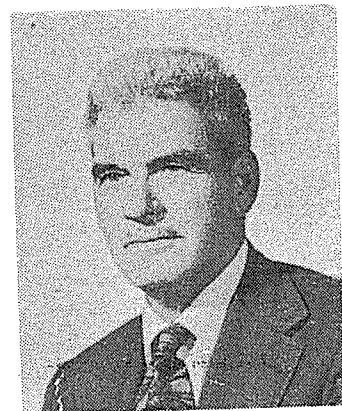
- Δρχ. Ευθ. Π. Αποστολόπουλος, Νάξος 5.000
- Ειρήνη Η. Βέλλιου, Αθήνα 5.000
- Αλεξάνδρα Σκούρα το γένος Δ. Ανδριτσόπουλου, Λαμία 5.000
- Παναγ. Ι. Μακρή, Δελφοί 5.000
- Αλεξάνδρα Ν. Πιπέλια, Θεσσαλονίκη 5.000
- Ηλίας Ανδριτσόπουλος, Λαμία 5.000
- Γεωργ. Γαρουφαλής, Αμφίκλεια 2.000
- Νίτσα Ζαδού, Αμφίκλεια 2.000
- Ανθούλα Ζάχαρη, Αμφίκλεια 2.000
- Δημ. Φ. Γεωργίου, Λαμία 5.000
- Δήμητρα Παπαλιάκου - Δημοπούλου, Αθήνα 1.500
- Γεωργ. Βέλλιος, Αθήνα 5.000
- Γεώργ. Σταματέλος, Αθήνα 5.000
- Ευάγγελος Η. Μοσχολιός, Λάρισα 10.000
- Ταξίαρχης Δ. Λέξας, Αθήνα 5.000
- Ευάγγ. Α. Ευσταθίου, Αθήνα 5.000
- Ευθ. Η. Σταθόπουλος, Αθήνα 5.000
- Ζαχ. Α. Τσακρής, Λαμία 5.000
- Γεώργ. Π. Πέτρου, Αθήνα 5.000
- Νικολ. Δ. Κόλλιας, Αθήνα 5.000
- Νικολ. Ράπτης, Αθήνα 3.000
- Δημ. Παναγιώτου, Αθήνα 2.000
- Νικ. Μοσχολιός, Αθήνα 5.000
- Σπ. Γεωργίου, Καστέλλια 1.000
- Ευθ. Ν. Παπανικολάου, Αθήνα 5.000
- Ιωάν. Ν. Παπανικολάου, Αθήνα 5.000
- Παναγ. Ι. Παπαϊωάννου, Π. Φάληρο 2.000
- Δήμητρα Ντηνιακού, Χαϊδάρη 5.000

ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Γρηγόριος Γ. Προβιάς, εις μνήμην Ιωάν. Α. Προβιά, Λάρισα 10.000

ΑΡΤΟΙ ΠΟΥ ΕΦΥΓΑΝ

ΙΩΑΝΝΗΣ ΑΘ. ΖΑΓΓΑΝΑΣ (1905 — 1995)

Γεννήθηκε και μεγάλωσε στα Καστέλλια Φωκίδας. Καταγόμενος από αγροτική οικογένεια, τελείωσε το Σχολαρχείο στην Αμφίκλεια και αποφοίτησε αρι-

στούχος απ' ότο Διδασκαλείο Λαμίας. Εργάστηκε ως διδάσκαλος στον Αποστολιά, στον Μπράλο, και στα Καστέλλια, απ' όπου και συνταξιοδοτήθηκε το 1966.

Ως άνθρωπος και ως παιδαγωγός ο Ιωάννης Ζαγγανάς έμεινε αείμνηστος στις καρδιές όλων. Άξιος οικογενειάρχης, ευσυνείδητος λειτουργός της εκπαίδευσης και καλός συγχωριανός, αγάπησε τον τόπο του και αγαπήθηκε από όλους. Σηττός, αγέρωχος, με το χαμόγελο στα χείλη, διατέλεσε το διδακτικό του έργο σε εποχές πραγματικά δύσκολες, όπου η φτώχεια και ο αναλφαριθμητισμός μάστιζαν την ελληνική επαρχία. Από την έδρα του πέρασαν δεκάδες μαθητές, πολλοί από τους οποίους διατελούν σήμερα ως διακεκριμένοι επιστήμονες. Όλοι τους θυμούνται με νοσταλγία τον «μπάρμπα - Γιάννη» τον δάσκαλο, που με την απλότητα και την ευθύτητα του, τους έμαθε να διαβάζουν, να γράφουν και να σκέπτονται.

Αλλά και σαν πατέρας και σαν παππούς, ο Ιωάννης Ζαγγανάς υπήρξε εξαίρετος. Γλυκαμίλτος, υπομονετικός και δίκαιος μας αγαπούσε όλους, έχοντας πάντα για τον καθένα μας ένα καλό λόγο, μια συμβουλή, μια παρομμία.

Ήσυχια και διακριτικά έζησε ο Ιωάννης Ζαγγανάς τα 90 χρόνια της ζωής του, το ίδιο ήσυχια και γαλήνια έφυγε ένα Μαρτιάτικο βράδυ, αφήνοντας πίσω του ανεξίτηλα τα σημάδια της παρουσίας του.

«Να μην ανησυχείς παππού πριν φύγεις, όλοι μας πήραμε κάτι από το αγέρωχο βλέμμα σου και τη λεβεντιά σου! Ας είναι ελαφρύ το χώμα που σε σκεπάζει! Θα σε αγαπάμε και θα σε θυμόμαστε πάντα!..»

ΕΛΕΝΗ Σ. ΠΑΠΑΣΠΥΡΟΥ

ΣΤΟΝ ΑΕΙΜΝΗΣΤΟ ΔΑΣΚΑΛΟ ΜΟΥ ΙΩΑΝΝΗ ΖΑΓΓΑΝΑ

Εδώ σ' αυτά τα μάρμαρα κείτ' ένας χωριανός μου κείται ο Γιάννης Ζαγγανάς που ήταν δάσκαλός μου.

Αυτός μ' έμαθε γράμματα στα χρόνια τα μικρά μου μα πάει πια μας έφυγε και λείπει από κοντά μου

Καθήκον το θεώρησα και υποχρέωσή μου. Κάτι να ειπώ στη μνήμη του ν' ακούσει τη φωνή μου.

Όπως την άκουγε παλιά σ' εκείνο το σχολείο που διάβαζα ανάγνωση στην τάξη, το θρανίο.

Αιώνια ν' αν' η μνήμη του νάναι αναπαιμμένος και ας είν' το χώμα ελαφρύ που είναι σκεπασμένος.

ΠΑΝΑΓ. ΚΟΤΣΙΜΠΟΣ

ΜΝΗΜΟΣΥΝΑ

— Στις 14 Μαΐου η οικογένεια του Νικολάου Ιω. Μακρή (Μπαλο Νικολού) ετίμησε όλους τους αποβιώσαντες κλάδους της οικογενείας με ένα γενικό μνημόσυνο στα Καστέλλια.

Παλαιό όνειρο των εγγονών του Μπαλο Νικολού ήταν να μνημονευθούν οι γεννήτορες και με την ευκαιρία αυτή να συγκεντρωθεί όλη η οικογένεια.

Πράγματι 45 παιδιά, εγγόνια και δισέγγονα, πλαισιώνοντας τις δύο γερόντισσες που προηγούνται της οικογενείας, έφεραν στο νου όλους εκείνους που έφυγαν. Σεμνή και συγκινητική η επιμνημόσυνη δέηση στο ναό της Ευαγγελίστριας και στη συνέχεια στους τάφους των μεταστάτων. Γύρω από το τραπέζι που ακολουθήσε μαζεύτηκε ολόκληρη η οικογένεια.

Ας παραμείνει αιωνία η μνήμη όλων εκείνων που άνοιξαν τον δρόμο, έσπειραν, καλλιέργησαν, και μπορούμε εμείς σήμερα να απολαμβάνουμε τους καρπούς συνεχίζοντας το έργο τους. Όσο και αν απλώνει μια οικογένεια διαχεόμενη στην κοινωνία, όσο και αν μακραίνουν οι κλάδοι της, οι ρίζες είναι και πρέπει να παραμένουν γερές στον τόπο τους. Αυτή είναι η μόνη αξία του χθές που δίνει ελπίδα για το αύριο.

ΝΙΚ. ΑΣ. ΜΑΚΡΗΣ

ΔΙΟΡΘΩΣΕΙΣ

Στο προηγούμενο φύλλο.

— Σ' αυτούς που έφυγαν το ορθόν είναι: Ιωάννης Αθ. Προβιάς.

— Στις βαπτίσεις το ορθόν είναι: Δημιοσθένης Δημόπουλος.

Ζητάμε την κατανόησή σας.

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ

α) Αγρός 10 στρεμ. στην περιοχή Λόγγου (Κουφεία).

β) Αγρός 5 στρεμ. στην περιοχή Αναδασμού Γραβιάς

γ) Αγρός 3 στρεμ. στην περιοχή Βάλτου.

Πληροφορίες στα τηλέφωνα: 041)228439 και 01)9835451

Ο Π Τ Ι Κ Α ΣΤΑΜΑΤΕΛΟΣ

ΒΟΥΛΗΣ 12, ΤΗΛ. 3227122

ΑΘΗΝΑ 10562

«ΚΑΣΤΕΛΛΙΩΤΙΚΑ ΝΕΑ»

Προεδευτικός Σύλλογος «ΤΑ ΚΑΣΤΕΛΛΙΑ» Β. Βουλγαροκτόνου 36 Αθήνα — Τ.Τ. 114 72 Τηλ. 64.23.365

Υπεύθυνος Εκδόσεως ΕΥΘΥΜΙΟΣ Π. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ

Β. Βουλγαροκτόνου 36 Αθήνα — Τηλ. 64.23.365

Αγαπητέ κ. Πρόεδρε, Επιτρέψτε μου να εκφράσω δι νυμών προς όλα τα μέλη του Συμβουλίου σας τα θερμά μου συγχαρητήρια για την πρωτοβουλία σας να τιμήσετε τους παληούς Δασκάλους των Καστελλίων.

Σε μια εποχή ισοπέδωσης αξιών, εμπροθεματοποίησης των λειτουργημάτων και λήθης για το παρελθόν, η πρωτοβουλία σας αποκτά ιδιαίτερη σημασία. Προσωπικά δεν είχα την τύχη να γνωρίσω στο εροτάξιο του Σχολείου τους τιμηθέντες. Ως παλαιμαχος —όμως— εκπαιδευτικός αισθάνομαι ικανοποίηση και συγκίνηση. Είναι η μερίστη αμοιβή του Δασκάλου η αναγνώριση του έργου του. Μόνον εάν οι πράξεις μας, τα έργα μας, οι ζωντανοί φορείς των διδασκαλιών μας δικαιώνουν, τότε και μόνον τότε έχουμε το δικαίωμα να αναγνωρισθούμε ως Διδάσκαλοι. Και η ιδιότητα αυτή είναι ιδιαίτερα διαχρονική.

Σας εύχομαι να συνεχίσει παρόμοιες εκδηλώσεις, που εξυψώνουν και παραδειγματίζουν.

Φιλικότατα Νικόλαος Ασημάκη Μακρή

*

Καστέλλια 5.6.95

Προς την εφημερίδα «Καστελλιώτικα Νέα» Β. Βουλγαροκτόνου 36 ΑΘΗΝΑ

Αγαπητά «Καστελλιώτικα Νέα»,

Με την παρούσα μου επιστολή, την οποία παρακαλώ όπως δημοσιεύσετε στο προσεχές υπό έκδοση φύλλο της εφημερίδας για την ενημέρωση των αναγνωστών σας, έχω ως Πρόεδρος της Κοινότητας Καστελλίων να ευχαριστήσω Δημόσια τους κ.κ. Περιφερειακό Δ)νή Φωκίδας κ. Αναστάσιο Γαροφαλλίδη, Δ)νή Δασών Φωκίδας κ. Ηλία Καπράλο και Δασάρχη Άμφισσας κ. Κωνσταντίνο Καλύβα, για το αξιοτέλος που είχε η πολυχρονη προσπάθειά των για την ίδρυση της «Ελεγχόμενης Κτηνητρικής Περιοχής» στην Παρνασσίδα και που εκτείνεται σε έκταση 240.543 στρεμμάτων σε περιοχή 12 Κοινοτήτων.

Έξησα από κοντά τις προσωπικές προσπάθειες και το πείσμα των ανωτέρω εκπαιδευτών της Διοικήσεως του Νομού μας, που είχαν πιστέψει από την αρχή για το δικαίωτον αιτήματος της εκτελέσεως του έργου αυτού στην περιοχή μας.

Ήδη δημοσιεύθηκε στο Φ.Ε.Κ. η σχετική απόφαση του Περιφερειακού Δ)νή Φωκίδας, έχει ενταχθεί η μελέτη του όλου έργου της Β.Κ.Π., διετέθησαν για φέτος τα πρώτα 47.780.000 δραχμ. και δεν απομένει παρά όλο

Συνεχιστεί στη 3η σελίδα

Πολύ επιτυχής η εκδήλωση για τους δασκάλους μας

Συνέχεια από την σελ. 1
φαλα ανάμεσα στις μολόπες του χρόνου. Όμως, τα λόγια σας, η διδασκαλία σας, η μορφή σας, τ' όνομά σας, υπάρχουν και πορεύονται μαζί μας. Έτσι συμβαίνει. Είναι κανόνας. Όλα τα υλικά στοιχεία να μεταβάλλονται, μονάχα, ο ηθικός λόγος μένει αναλλοίωτος στο χρόνο. Βεβαιωθείτε, ότι ο δικός σας λόγος αντέχει από μα.

Με διδακτικά μέσα ελάχιστα επειτύχαστε το μέγιστο αποτέλεσμα, γιατί είχατε για οδηγό όχι μόνον τη γνώση, αλλά κυρίως την αγάπη προς τους μαθητές σας και το παράδειγμα.

Σας ευχαριστούμε για όσα κάνατε για Εμάς.

Η σημερινή εκδήλωση, ενώπιον Θεού και ανθρώπων, αποτελεί ελάχιστη επιστροφή χρέους των μαθητών προς τους Διδασκάλους, τα ονόματά των οποίων ο ιερέας εμβυμόνευσε.

Όμως, πέραν του ειδικού τούτου περιεχομένου της σημερινής τελετουργίας, μια ευρύτερη θεώρηση της έννοιας του Διδασκάλου μου υπαγορεύει να σημειώσω, ότι ο Μεγάλος Διδάσκαλος για εμάς τους Χριστιανούς υπήρξε και παραμένει ο Χριστός, κι' ακόμα, ότι οι γονείς μας υπήρξαν και παραμένουν σεμνοί Διδάσκαλοί μας.

Ναι, και οι Γονείς μας.

Αλήθεια, ποιά δεν έχει κρατήσει βαθειά, μέσα του, την ευχή της Μάνας την ώρα του αποχαιρετισμού...

«Καλό μυαλό και γνώσεις Παιδί μου ώρα σου καλή».
Και για να κλείσει η ποιη

τική αυτή αναφορά ως σημειωθεί, εδώ ο στίχος:

Και άνθισαν και κάρπισαν στο νοῦ και την καρδιά ο λόγος των Δασκάλων μας και η ευχή της Μάνας.

Με τέτοια εφόδια, όπως το δικό σας παράδειγμα αγαπημένοι μας Διδάσκαλοι, με την αγάπη και την ευχή της Μάνας πορευθήκαμε στον καθημερινό αγώνα της ζωής, και κάποιες φορές ακόμα παραπέρα, εκεί που είναι οι πηγές. Οι πηγές της Αγάπης, της Δικαιοσύνης και της Δημιουργίας.

Μας αξίωσε και σήμερα η Ευαγγελίστρια να θρησκόμει εδώ, κάτω από την ίδια στέγη των παιδικών μας χρόνων, της Εκκλησίας, του Σχολείου και των Πατρικών μας θεωρήσεων για να Σας τιμήσουμε καθώς Σας πρέπει, με τούτη την εκδήλωση που είναι μαζί, ανθρώπινη και ιερή. Μας συγγεντώσατε αυτή τη φορά κάτω από τις λευκές φτερούγες σας και είναι η συγκίνηση ιδιαίτερη. Όμως, στο σημείο αυτό, δεν μπορώ να προσπεράσω το γεγονός, ότι κάποιος από τους μαθητές σας έφτυαν ενωρίτερα για τον άλλο χώρο, το χώρο τον ανέλεγκο και μας λείπουν. Όμως σήμερα τους νιώθουμε να είναι ανάμεσα

Ναι, είναι εδώ, γιατί και οι νεκροί γνωρίζουν ότι η δύναμη της οικογένειας, του σχολείου, της εκκλησίας, της πατρίδας βρίσκεται στη μετάλλαξη των πολλών σε έναν. Ναι, σήμερα όλοι μαζί για νάρθει εφαρμογή ο λόγος: «Εν τη ενώσει η ισχύς»

Συμβαίνει συχνά να γυρνάμε με τη σκέψη μας στα χρόνια της πρώτης μάθησής μας κι' αφογγραζόμαστε το νόημα των όσων Εσείς μας μάθατε για το έργο του Μεγάλου Αλεξάνδρου, για την παρουσία και την διδασκαλία του Χριστού, για την προσφορά των Διδασκάλων του Γένους. Αν τή η επιστροφή στις ρίζες μας, είναι ο καλλίτερος μηχανισμός άμυνας στα όσα κακότεχνα, ανάμορστα και κάποτε ελεεινά ακούμε, βλέπουμε και διαβάζουμε τους τελευταίους χρόνους.

Μπροστά στο σύγχρονο γίνεσθαι, Σεβαστοί μου Διδάσκαλοι, η σκέψη μας πηγαίνει βαθειά στους χρόνους που έρχονται κι' ανησυχούμε. Ανησυχούμε χωρίς να χανόμαστε. Ναι δεν χανόμαστε, γιατί είναι η ελπίδα για το καλύτερο με την οποία Εσείς μας θωρακίσατε. Είναι η προσευχή που διδαχθήκαμε από τους ιερείς, τους γονείς και τους Διδασκάλους. Είναι η ψυχική ανάγκη εκπλήρωσης του χρέους μας κάθε φορά που ο κίνδυνος φανερώνεται. Είναι η προτομασία για τους καλούς κι' ευγενικούς αγώνες. Ναι, είναι αυτά που είναι δικά σας και δικά μας και που τα έχουμε μέσα μας για οδηγό και μέτρο της ζωής μας.

Μα πιο πολύ δεν χανόμαστε γιατί έχω την βεβαιότητα, ότι τα Ελληνόπουλα έχουν δυνατά κότταρο, έχουν ευγενικά αισθήματα και τη θέληση να γίνουν καλλίτεροι από τους παλιότερους.

Οι σημερινοί μαθητές, παρά τα προβλήματα που τους δημιουργεί ο έντονος ανταγωνισμός και η άκρατη καταναλωτική κοινωνία της εποχής μας, έχουν την ικανότητα για μια ολοένα αυξημένη αντίσταση απέναντι στα αρνητικά της εποχής φαινόμενα.

Ήμουν και παραμένω αισιόδοξος για την καλή πορεία και των σημερινών μαθητών και εύχομαι να έχουν κι' αυτοί καλούς Διδασκάλους, τόσο καλούς όσο εμείς είχαμε.

Μ' αυτές τις σκέψεις και με το «Μέσα Πλούτος» που ρίξωσε από τους λόγους σας, είμαστε σήμερα εδώ προσκνηντές κι' ευγνώμονες Εμείς οι πρώην μαθητές σας, Σεβαστοί κι' Αγαπημένοι μας Διδάσκαλοι, για να Σας τιμήσουμε μαζί και να Σας ευχαριστήσουμε για όσα κάνατε για μας.

Βεβαιωθείτε, ότι η σκέψη μας βρίσκεται κοντά σας κι' ακόμα ότι ο πόθος για την

απουσία σας γίνεται τραγούδι.

Αιωνία Σας η Μνήμη.

Η συνεστίαση έγινε στο Κέντρο των Αδελφών Βαγγέλη και Γρηγόρη Κάντζου.

Μετά το τέλος του φαγητού ο αντιπρόεδρος της Κοινότητας κ. Σπύρος Γεωργίου συνεχάρη το σύλλογο για την πρωτοβουλία του, καλωσόρισε τους συμμετέχοντες στην συνεστίαση και τους ενημέρωσε για τα προβλήματα του χωριού, για τα οποία και ζήτησε τη συμπαράσταση όσων μπορούν να βοηθήσουν στην επίλυσή τους.

Στη συνέχεια, ο πρόεδρος του Συλλόγου μας ευχαρίστησε όλους τους συμμετέχοντες για την πρόθυμη ανταπόκριση στην πρόσκληση του συλλόγου μας, και συνεχάρη την οργανωτική επιτροπή για την άρτια οργάνωση της εκδηλώσεως. Ακολούθως διάβασε επιστολή σχετική με τη γιορτή, που του έδωσε ο συμπολίτης μας κ. Γιάννης Μοσχολιός και έχει ως εξής:

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΔΑΣΚΑΛΟΥΣ ΜΟΥ

Οι αείμνηστοι Δάσκαλοί μας κατέθεσαν στον βωμό της προσφοράς όλες τους τις δυνάμεις, ψυχικές, σωματικές και κέρια τις πνευματικές.

Απ' τις απάτητες κορφές του Παρνασσού και τις πλαγιές της Γκιώνας, έφτασαν στην ορεινή του Καστελλίου ξεκάθαρα, αγνά μηνύματα.

Υπήρξε δυνατή φλόγα στην ψυχή των Δασκάλων μας, που μας έδινε γνώσεις, και επιθυμία τους ήταν να κρατηθούν, να συντηρηθούν άφθαρτες.

Οι αξίες που μας δίδαξαν έγιναν θεμέλιο στήριξης για

την υπόλοιπη ζωή μας, έγιναν σπίθες που φώτιζαν το δρόμο μας, δίνοντάς μας δύναμη, κάνοντάς μας αλύγιστους, άκαμπτους αδιαπέραστους, ακλόνητους μπροστά στα εμπόδια της ζωής.

Πάλλονταν από θεληματικότητα και πίστη να μας μάθουν ότι η μόρφωση θα είναι για μας πλούτος, αλλά και όπλο.

Οι δάσκαλοί μας είχαν ένα είδος αδιόρατου μαγνητισμού. Μας οδήγησαν σωστά. Μας έκαναν να πιστεύουμε ότι οι άνθρωποι δεν είναι δημιουργήματα περιστάσεων, αλλά οι περιστάσεις είναι δημιουργήματα των ανθρώπων.

ΕΥΓΝΩΜΟΣΥΝΗ λοιπόν αιώνια στους Δασκάλους μας!

Ευχαριστώ
Ι. ΜΟΣΧΟΛΙΟΣ

Πριν τελειώσει η συνεστίαση παρενέβη ο ιατρός κ. Ευθ. Σταθόπουλος για να συγχαρεί το σύλλογο για την πρωτοβουλία του και να ευχαριστήσει για την τιμή που έγινε στον πατέρα του και αείμνηστο δάσκαλό μας.

Θ. Κ.

Συνέχεια από την σελ. 2

μας, ο καθένας από τη σκοπιά του, να αγκαλιάσουμε με πίστη και ενδιαφέρον την προσπάθεια της υλοποίησης του έργου.

Παρεκάλεσα τον κ. Δασάρο, για πρώτη ενημέρωση των αναγνώστών της εφημερίδας, όπως παραθέσει ορισμένα στοιχεία και απόψεις του σχετικά με την Ε.Κ.Π.

Σας επισυνάπτω σχετικό άρθρο του, το οποίο παρακαλώ για τη σχετική δημοσίευσή του.

Και πάλι τις πιο θερμές ευχαριστίες μας.

Ο Πρόεδρος της Κοινότητας
ΑΘΑΝ. Κ. ΜΥΡΜΙΡΗΣ

ΟΙ Κ. Κ. ΣΥΜΒΟΥΛΟΙ

(ή τι έχουν τα έρμα και ψοφούν)

Συνέχεια από την σελ. 1
το πρόγραμμα και κάθε χρόνο του μείωνε τη χρηματοδότηση.

Όταν έγινε το ατύχημα του Τσερνόμπιλ η υπηρεσία ξανακοίταξε το πρόγραμμά του, που είχε κάποια έμμεση σχέση με το ατύχημα, και το υποστήριξε στην ΕΟΚ, με αποτέλεσμα το πρόγραμμα να χρηματοδοτηθεί και να υπάρξουν εισροές από ΕΟΚ, ν' ασχοληθούν 2-3 νέοι άνθρωποι μ' αυτό, να παραχθεί, σημαντικό για τον τομέα, έργο και ν' ακουσθεί το όνομά του και η χώρα μας στην Ευρώπη, για τη συγκεκριμένη δραστηριότητα. Πρέπει να σημειωθεί ότι η αρχική αξιολόγηση του προγράμματος από ειδικούς επιστήμονες ήταν άριστη. Παρά ταύτα το πρόγραμμα σερόνταν για 4-5 χρόνια με ελάχιστη χρηματοδότηση, χωρίς ποτέ να του γνωστοποιήσουν την αξιολόγηση.

Συνοψίζοντας τ' ανωτέρω σημειώνω ότι και οι δύο ανωτέρω υπάλληλοι εργάζονται στον ευρύτερο δημόσιο φορέα, έχουν υψηλά προσόντα και μεγάλη εμπειρία στο αντικείμενό τους. Τον πρώτο τον προήγαγαν, του έδωσαν καλό μισθό και εντυπωσιακό τίτλο και τον έβαλαν σε παροπλισμό. Στο δεύτερο έδωσαν, επί τέλους, και λίγη ηθική συμπαράσταση. Αποτέλεσμα των ως άνω μεταχειρίσεων είναι ότι ο πρώτος υπάλληλος λύνει σταυρόλεξα και κόβει δόλτες ο δεύτερος πέρασε μερικά χαρούμενα χρόνια, προσέφερε κάτι σημαντικό στην υπηρεσία του, έφερε μερικά χρήματα στη χώρα, βοήθησε 2-3 νέους ανθρώπους και έκαμε γνωστό το έργο του εκτός Ελλάδος.

Ο γράφων βεβαιώνει την ακρίβεια των γεγονότων. Τα συμπεράσματα για την αξιοκρατία που έχουμε στη χώρα μας και το τί δέον γενέσθαι δικά σας.

Θ. ΚΟΛΙΩΤΑΣ

ΤΟ ΞΕΡΑΜΕΝΟ ΜΙΚΡΟ ΑΝΘΑΚΙ

Ένα ξεραμένο μικρό ανθάκι έκαμε μέσα μου ν' ανθίσει κάτι. Την ώρα που όλα ήταν μαραμμένα κι οι πληγές αμέτρητες, έσταζαν αίμα.

Ένα μικρό ξεραμένο ανθάκι. Δεν το περίμενα στ' αλήθεια νάρθει. Ήρθε απρόσμενα, χαριτωμένα κι όλα μου θύμισαν γλυκά εσένα.

Ευχαριστώ τον άνεμο, το κύμα, τους κέδρους, τα δέντρα, τα κλαριά, τα χελιδόνια, τ' απδόνια, τα πουλιά, του ήλιου κάθε πλιαχτίδα.

Ευχαριστώ την Άνοιξη κι όλη την ομορφιά της τη γη που το μεγάλωσε μέσα στην αγκαλιά της.

Τα χέρια που το φύλαξαν και τόφεραν σε μένα είν' η αγάπη μάγισσα κι όλα είν' μαγεμένα.

Δήμητρα Παπαλιάκου - Δημοπούλου

ΕΛΕΓΧΟΜΕΝΗ ΚΥΝΗΓΕΤΙΚΗ ΠΕΡΙΟΧΗ ΠΑΡΝΑΣΣΙΔΑΣ

☛ Συνέχεια από την σελ. 1

ωργία, κτηνοτροφία, δασοπονία κ.λπ.).

Ο κυνηγός που θέλει να κυνηγήσει στην ΕΚΠ, εκτός από την άδεια θήρας εφοδιάζεται και με άδεια εισόδου, που ισχύει για ορισμένες μέρες και για ορισμένο τομέα της ΕΚΠ. Όλα δε τα φονευόμενα θηράματα πληρώνονται, με ειδικό τιμολόγιο, το οποίο, για τους ντόπιους κυνηγούς, είναι περίπου το μισό. Αυτό είναι και το μόνο σημείο στο οποίο μπορούν να στηριχτούν όσοι δεν θέλουν ή δεν ήθελαν να λειτουργήσει στη συγκεκριμένη περιοχή η ΕΚΠ.

Και μιλάμε για τους λίγους, μόνιμα διαμένοντες στην περιοχή κυνηγούς, γιατί οι διαμένοντες εκτός του συγκεκριμένου χώρου κυνηγοί, είτε καταρχήν από τις Κοινότητες της ΕΚΠ, είτε ξένοι, ίσως δεν δικαιούνται να προτάσσουν το στενό ατομικό τους συμφέρον (αν υπάρχει στην πραγματικότητα) και να μη λαμβάνουν υπόψη τις πολλές θετικές επιδράσεις της λειτουργίας της ΕΚΠ, για την περιοχή και τους κατοίκους της. Ευτυχώς βέβαια, που πολλοί, έχουν καταλάβει από νωρίς, τα θετικά στοιχεία της ΕΚΠ και αν και είναι παλιοί και δεινοί κυνηγοί, όχι μόνο αποδέχθηκαν το έργο, αλλά πρωτοστάτησαν και σε όλη τη διαδικασία που προηγήθηκε της ίδρυσης και ελπίζουμε να πρωτοστατούν και κατά την περίοδο που θα λειτουργεί η ΕΚΠ.

Πριν όμως αναφερθώ στο ποίες είναι αυτές οι θετικές επιδράσεις, της ίδρυσης και λειτουργίας της ΕΚΠ στο συγκεκριμένο χώρο, θα πρέπει να τονίσουμε ορισμένα πράγματα και να συμφωνήσουμε πάνω σ' αυτά και συγκεκριμένα:

ΠΡΩΤΟΝ: Η περιοχή της Β—ΒΑ. Παρνασσίδας μπορεί να θεωρείται «ευλογημένος τόπος» για τη συγκεκριμένη δραστηριότητα, δηλ. το κυνήγι, αφού η βλάστηση που επικρατεί, η ποιότητα του τοπογραφικού ανάγλυφου, η ποικιλότητα των βιοτόπων και η υφιστάμενη υποδομή μπορεί να κρατήσει αρκετά σε αριθμό και είδος θηράματα και να δεχτεί μεγάλο αριθμό κυνηγών, όταν μάλιστα οι αποστάσεις από μεγάλα αστικά κέντρα (Αθήνα, Πάτρα, Λαμία, Λειβαδιά) είναι σχετικά μικρές.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ: Τα θηράματα, είναι οικονομικός εθνικός πόρος και θα πρέπει κάποτε να κατανοήσουμε πως, δικαιώματα πάνω σ' αυτά δεν έχουν μόνον οι κυνηγοί, με την άσκηση ελεύθερου και ανεξέλεγκτου κυνηγιού, αλλά και άλλες κοινωνικές ομάδες, ιδιαίτερα οι κάτοικοι των περιοχών στις οποίες διαβιούν. Έτσι, θα πρέπει να χρησιμοποιούνται ως μοχλός ανάπτυξης των περιοχών και σε συνδυασμό, βέβαια, και με άλλες ανα-

πτυξιακές δραστηριότητες.

ΤΡΙΤΟΝ: Όλα τα χωριά της περιοχής (πλὴν ίσως των Καστελλίων) έχουν οδηγηθεί και συνεχίζουν να οδηγούνται σε μαρασμό. Ας μη μας ξεγελούν οι γεμάτες πλατείες των χωριών του Ιουλίου και του Αυγούστου, ούτε τα αισιόδοξα στοιχεία της ΕΣΥΕ για τον πληθυσμό, αφού τα στοιχεία αυτά είναι πλασματικά και αποτέλεσμα μετακίνησης του πληθυσμού, κατά την ημέρα της απογραφής. Την πραγματική εικόνα θα τη δει κανείς αν επισκεφτεί τα χωριά αυτά το χειμώνα (ερήμωση, σπινια κλειστά, ίσως ένα μαγαζί ανοιχτό με 3—4 εκπροσώπους της τρίτης ηλικίας να συζητούν επί παντός επιστητού, γύρω από μια ξυλόσομπα, τα Σχολεία κλειστά, να γίνονται ένα - ένα αίθουσες καλοκαιρινών πολιτιστικών εκδηλώσεων). Και πουθενά σε κανενός, τα μάτια, να μη φαίνεται μια σπιθαμή ελπίδας για ανάκαμψη, για ζωντάνευμα των χωριών. Και πράγματι, η υπόψη περιοχή, δεν έχει πολλές ελλογίες. Αν είχε, η κατάσταση θα ήταν διαφορετική, αφού ο μαρasmus έχει αρχίσει εδώ και πολλά χρόνια.

Αφού λοιπόν, λάβουμε σοβαρά υπόψη μας τα παραπάνω, μπορούμε να πούμε πως οι θετικές επιδράσεις της ίδρυσης και λειτουργίας της ΕΚΠ στη συγκεκριμένη περιοχή είναι οι παρακάτω:

α) Θα υπάρξει μια «πνοή ζωής» στην υποβαθμισμένη αυτή περιοχή, με τη συνεχή παρουσία κυνηγών σε μια «νεκρή» ουσιαστικά περίοδο, του χρόνου (Σεπτέμβριος — Μάρτιος).

β) Οι οικονομικές εισροές που θα προκύψουν, από τη διαμονή και εστίαση των κυνηγών, θα τώσουν την αναμικτή οικονομία της περιοχής, όταν μάλιστα μιλάμε για κυνηγούς κάποιας οικονομικής επιφάνειας.

γ) Οι θέσεις εργασίας που θα δημιουργηθούν, θα κρατήσουν νέους ανθρώπους στα χωριά. Οι θέσεις βέβαια αυτές ίσως να είναι λίγες, αλλά θα είναι πολύ περισσότερες από το τίποτε.

δ) Νέα επαγγέλματα μπορεί να προκύψουν και νέα κανάλια προώθησης τοπικών παραδοσιακών προϊόντων μπορεί να δημιουργηθούν, ανάλογα με την ευρηματικότητα των ντόπιων.

ε) Οι ντόπιοι κυνηγοί, που «Το λέγε τα πόδια τους» και η θέλησή τους, μπορούν να αξιοποιήσουν τις γνώσεις τους, ως οδηγοί των κυνηγών, ή ως εκπαιδευτές κυνηγετικών σκυλιών κ.λπ., προς οικονομικό τους όφελος, σε αντιστάθμισμα των όσων «χάνουν» με τη στενή έννοια της «δοσοληψίας»

στ) Σε εθνικό επίπεδο, όπως δήποτε θα προκύψει ωφέλεια, ε

πειδή, έστω και αν δεν υπάρχουν «κέρδη» από την ΕΚΠ, με τη στενή έννοια του όρου, θα μπει μια τάξη στη θηραματική οικονομία μιας μεγάλης περιοχής και θα δοθεί διέξοδος σε πολλούς κυνηγούς, που, εκ των πραγμάτων σήμερα, επιδραβύνουν, με το ελεύθερο κυνήγι, άλλες περιοχές, στις οποίες το θήραμα τείνει να εκλείψει.

Δεν θέλω να επεκταθώ περισσότερο. Το μόνο που θα ήθελα να προσθέσω, είναι ότι μια απόφαση και οι καλές προθέσεις της Δασικής Υπηρεσίας, δεν είναι αρκετά για την επιτυχία του όλου εγχειρήματος. Ο αντικειμενικός σκοπός, θα επιτευχθεί με την άρτια οργάνωση της λειτουργίας της ΕΚΠ, πράγμα που απαιτεί την αμέριστη φροντίδα της Πολιτείας (εξασφάλιση προσωπικού, πιστώσεων και μέσων), της Δασικής Υπηρεσίας (σωστή διαχείριση, με πλήρη αξιοποίηση προσωπικού, εγκαταστάσεων, εξοπλισμού και πιστώσεων) και των Τοπικών φορέων — κατοίκων της περιοχής (συνεχής βελτίωση των παρεχόμενων υπηρεσιών, προς τους κυνηγούς, για μεγιστοποίηση, τελικά, των δικών τους ωφελειών από την Ε.Κ.Π.).

ΚΩΝ. Β. ΚΑΛΥΒΑΣ
Δασάρχης Αμφισσας

ΤΗΣ ΑΝΟΙΞΗΣ Τ' ΑΗΘΟΝΙ

«Με γέλασε μια χαραυγή της άνοιξης τ' αηδόνι...».

Λέει το τραγούδι. Δημοτικό, φυσικά, τί άλλο θα μπορούσε να ήταν; Χέβυ μέταλ;

Αλήθεια, γιατί οι σημερινοί τραγουδιστές έχουν εξοβελίσει από το ρεπερτόριό τους τον αρχιτραγουδιστή;

Δεν θα έχουν ακουστά οι άνθρωποι. Ούτε αυτοί, ούτε το κοινό τους. Δίκαιο έχουν. Καμιά αναφορά, λοιπόν, στις άνοιξης τ' αηδόνι.

Υπολογίζω ότι το 70% του αστικού πληθυσμού της χώρας δεν έχουν ακούσει της άνοιξης τ' αηδόνι.

Το 99,9% των νέων. Κι αν άκουσαν, δεν αφουγκράστηκαν.

— Καλά, εντάξει, και τί έγινε;

Τίποτα δεν έγινε. Απλά, αν δεν ακούσεις της άνοιξης τ' αηδόνι και δεν είδες τον ήλιο ν' ανατέλλει, τότε τί είδες και τί άκουσες; Το «Φαντάστικο»;

Πάει καιρός που πάνω απ' τα μακραίκα κήπια απλώνεται κάθε χρόνο με την άνοιξη μια άγρια βλάστηση. Απροσπέλαστη ζούγκλα έσθυσε τ' αγχάρια των νοικοκυραίων που πήραν δρόμο κι έφυγαν.

Όμως, της άνοιξης τ' αηδόνι εκεί. Για ποιόν τραγουδάει; Τί ξέρει αυτό για τις χαρές και τους καημούς των ανθρώπων; Ακάματος ξεναγός στις νιότης μας τα κήπια.

Να μη σ' αφήνει να κλείσεις μάτι, το άτιμο. Τέτοιο κακό...

I. A. ΜΑΚΡΗΣ

Η ΦΥΣΗ ΕΚΔΙΚΕΙΤΑΙ

Ποιός το φανταζότανε παλιότερα, ότι κάποτε θα φθάναμε στο σημείο να μη μπορούμε να χαρούμε τα καιρικά φαινόμενα και τις διακυμάνσεις των εποχών του χρόνου! Ούτε τη ζέστη, ούτε τον ήλιο, ούτε τη βροχή, ούτε το χιόνι. Όλες οι φάσεις του εποχιακού κύκλου έχουν αγριέψει... Η ζέστη, που με τη θαλπωρή της χαλάρωνε το νευρικό μας σύστημα, μετατράπηκε σε αφόρητο καύσιμα. Ο ήλιος που —σε μας κυρίως τους μεσογειακούς λαούς— ήταν ευλογία και δώρο Θεού έγινε αμείλικτος εχθρός και καρκινογόνος πυροβολητής. Η δροσιστική και ποτιστική βροχούλα, που έκανε τη γη ν' ανθίζει και να μοσχοβολάει, μας λούζει ασύμμετρα και πλημμυρίζει αντί να ποτίζει. Το πάλλευκο σεντόνι του χιονιού σιθάζεται χωρίς μέτρο και όριο, θάβοντας ότι βρίσκει στην πτώση του. Γιατί τόσο υπερβολή στα φυσικά μας φαινόμενα; Γιατί χάθηκε η θεία συμμετρία, το μέτρο, η αναλογία; Λες και ο Πλάστης τιμωρεί. Λες και η φύση εκδικείται!!!

Όρες, ώρες αναλογίζομαι τη Βιβλική καταστροφή και τον θεάρεστο Νώε, που σώθηκε με την κιβωτό του από τα ανεξέλεγκτα στοιχεία της φύσεως. Όσο και να φαίνεται μακρυνή, εντούτοις μας φέρνει επίκαιρες δυσάρεστες σκέψεις...

Τί συμβαίνει επιτέλους; Πάμε για ολική καταστροφή; Μήπως ζούμε τους «εσχάτους καιρούς» της αποκαλύψεως του Ευαγγελιστή Ιωάννη; Μήπως θγαίνουν αληθινοί εκείνοι που θεωρούνται αναχρονιστικά θρησκόληπτοι; Κανείς δεν ξέρει τί ακριβώς συμβαίνει. Δυστυχώς οι ανθρωπίνες δυνατότητες, με όλη τη σοφία και την επιστημοσύνη που χαρακτηρίζουν την εποχή μας, είναι πολύ μικρές για να μπορέσουν να συλλάβουν το σύνολο του Θεϊού δημιουργήματος της φύσης. Σαν τα χρυσόψαρα φέρνουμε βόλτα στη γυάλινη σφαίρα των δυνατοτήτων μας αγνοώντας το τί συμβαίνει έξω απ' αυτή!

Ένα όμως είναι βέβαιο, ότι μέσα στα πλαίσια των ανθρωπίνων δυνατοτήτων και δραστηριοτήτων καταφέραμε να παραδιάσουμε την αρμονία και την ισορροπία του συνόλου. Το κόσμημα του Πλάστη — η φύση, ο κόσμος — λειτουργεί με ένα μοναδικό σε ακρίβεια και συνέπεια ρυθμό. Ο ρυθμός αυτός διαταράχθηκε. Τα ανθρώπινα κέρια έφεραν μέσα που φαινομενικά διευκολύνουν τη ζωή, ενώ στην ουσία την αφανίζουν. Μέσα σε ελάχιστα χρόνια ο άνθρωπος άλλαξε τις ανάγκες τις συνήθειες, τον τρόπο που ζει. Στην αχαλίνωτη επιθυμία του να ζει «άνετα» απομακρύνθηκε από τη φύ-

ση. Κλείστηκε σε ένα κλουβί με κουμπιά, τρώει πράγματα που δεν έχουν παρά μακρινή μόνο συγγένεια με τους καρπούς της φύσης, αναπνέει δηλητήριο, αργοπεθαίνει.

Αυτό άραγε, το αναπόφευκτο τέλος του δεν το βλέπει η προικισμένη νομοσύνη του σύγχρονου ανθρώπου; Υπάρχει τόση βία και απληστία για την εφήμερη καλοπέραση που δεν μένει καιρός για σοβαρή και αποφασιστική αντιμετώπιση. Τα απανωτά δείγματα της αμυντικής —εκδικητικής— συμπεριφοράς της φύσης φέρνουν καταστροφές, θρηνού με θύματα, γίνονται ατέρμονες και μεγαλόστομες συζητήσεις, αλλά αλλαγή στην τακτική μας ΜΗΔΕΝ!

Δεν χρειάζεται νομίζω ν' απαριθμήσω όλα όσα γίνονται αντίθετα με τους νόμους της φύσεως, του περιβάλλοντος, Έχουν γραφεί, έχουν ακουστεί, τα βλέπω με και τα ζούμε καθημερινά γύρω μας. Κάτι πρέπει —επιτέλους— να γίνει γιατί... χανόμαστε! Κάποτε ιδρύθηκε κάποια ομάδα, η οποία τελικά εξελίχθηκε σε ιδεολογικοπολιτική παράταξη, εκφυλιζόμενη και αυτή στη φυσική φθορά των ριζοσπαστικών ακραίων μειονοτήτων. Τι χάλι Θεέ μου. Κάτι που αφορά, που ενδιαφέρει, όλους μας να καταλήγει σε μια γραφική, ουτοπική, μαχητική, περιθωριακή μειοψηφία... Έλεος πανταχού της γης νοήμονες και ομοιοπαθείς αδελφοί. Κάτι οφείλουμε ΟΛΟΙ ΜΑΖΙ να πράξουμε. Χωρίς παρατάξεις, συνθήματα, φλάμπουρα και ντουντούκες, χωρίς εκπροσώπους σε κοινοβούλια και μαχητικές διαδηλώσεις. Ήρεμα, ατομικά, επίμονα και συστηματικά ως στρέψουμε οριστικά τα βλέμματά μας προς τη φύση. Καθ' ένας από μας ως γυρίσει προς το λίκνο της ζωής. Καθ' ένας από μας με το μικρό λιθαράκι ΤΟΥ ΤΡΟΠΟΥ ΠΟΥ ΖΕΙ ως αναγκάσει εκείνους τους άφρονες εμπόρους της εφημερης ευδαιμονίας να μείνουν χωρίς δουλειά... Μόνο με την αποχή, με την αντίδραση, με το «μπούκοτάζ» εκάστου εξ ημών στην καταναλωτική και ατέρμονα υπερβολή της σύγχρονης

☛ Συνέχεια στη σελίδα 6

★ ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ ★

«Τα Καστέλλια 2.000»
Του κ. Π. ΠΑΠΑΔΑΚΗ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ Γ. ΧΑΜΗΛΟΥ
ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ
ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΟΣ

Στουρνάρα και Μεσολογίου 25
ΑΓ. ΑΝΑΡΓΥΡΟΙ - ΑΘΗΝΑΙ

Τηλέφωνο
Ιατρείου 23.14.915
Οικίας 26.12.144

Γνωρίστε μας ΤΙΣ ΝΕΕΣ ΣΑΣ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ διότι οι εφημερίδες που σας στέλνουμε επιστρέφονται. Εκτός από τα περιττά έξοδα, δεν έχετε την ευκαιρία να ενημερωθείτε.

☞ Συνέχεια από το προηγούμενο.

Τέλος οι Σούτσοι, οι Ραγκαβήδες, ο Βαλαωρίτης, ο Σπυρίδων Ζαμπέλιος, διάφορα έντυπα, ψευδοιστορίες κι αρνητικές απ' τη μια μεριά εξυμνούν και απ' την άλλη βρήκαν αφορμή να του ριχτούν: «Ολίγοι στίχοι, τινές στροφές είναι το μόνον προϊόν τεσσαράκοντα περίπου ετών διπνεκούς απασχολήσεως... Δεν μας άφησε τίποτα περισσότερο από έναν ύμνο και ολίγες ασυναρτητές στροφές... Μόνο τα νεανικά του τραγούδια, ο 'Υμνος κι αυτός αποτυχία, τ' αποσπάσματα ολίγον ή ουδέν».

Την ίδια τακτική ακολουθούν και μερικοί άλλοι εκτός Ελλάδος. Απ' αφορμή ωρισμένες στροφές της «Ωδή στον Μπαύρον» λ.χ. όπου ο Σολωμός στιγματίζοντας την συμπεριφορά της Αλβιωνός απέναντι στους αποικιακούς λαούς που τους κρατάει αλυσοδεμένους, προβλέπει τη φθορά της και τον αγγλικό Λέοντα «με την χίτη πεσμένη και το μούγκρισμα θουβό», ο περίφημος Άγγλος ιστορικός Άρνολντ Τόμπυ, που δεν παύει νάναι Εγγλέζος κι όταν γράφει, προσποιείται αρχικά ότι δεν γνωρίζει καλά - καλά ούτε τα στοιχεία ταυτότητας του ποιητή μας και τον κρίνει ως εξής: «Η σταδιοδρομία ενός συμβατικού (άκου λέξη) Ιταλού ποιητή Διονυσίου Σολομόνε, που έγινε ο πρωτότυπος Έλληνας ποιητής Δ.Σ., είναι απ' τα περίεργα της ιστορίας μεταβίβασης πολιτισμού.

Η μεγαλοφυΐα του εβρήκε την ευκαιρία ν' αποκτήσει λογοτεχνική τύχη, χάρη στο τυχερό δυστύχημα που ότι ήταν νόθος γιός μιας Ζακυνθινής Ελληνίδας υπηρέτριας και ενός Ζακυνθινού γαιοκτήμονα με πολιτισμό και καταγωγή Βενετοϊανική... Ο Σολωμός έγινε περίφημος συνθέτωντας στην μητρική του γλώσσα σε ιταλικά μέτρα, Δυτική ποίηση στο ύφος του Μπαύρον και έπειτα του Σίλλερ».

Καθώς αντιλαμβάνεται κανένας σε καμιά κριτική δε μπορεί ν' αντέξει εκείνο το Ιταλός ποιητής... συνθέτωντας στην μητρική του γλώσσα ή η καταγωγή του πατέρα του από τους Κρήτες Σολωμούς ή Σαλαμούς του Χάνδακα με κείνο το «ενός Ζακυνθινού γαιοκτήμονα με πολιτισμό και καταγωγή Βενετοϊανική» ή τέλος ότι η σταδιοδρομία του Σολωμού που από συμβατικός Ιταλός ποιητής έγινε πρωτότυπος Έλληνας «είναι ένα από τα περίεργα της ιστορίας μεταβίβασης πολιτισμού», γιατί ούτε η καταγωγή, ούτε η τύχη αγκαλιά με τη μεγαλοφυΐα, ούτε η γλώσσα, ο αγώνας και το έργο του είναι περίεργα και δανεικά. Θα πρέπει κανένας να σκύψει στο έργο του Σολωμού για να δει τί τον έτσουξε τον Εγγλέζο ιστορικό και πόσο φτηνά ειρω-

νεύεται αντιφάσκοντας - τον αποκαλεί «μεγαλοφυΐα» στο τρέξιμο της κατηφόρας του - προσπαθώντας να μειώσει την προσωπικότητά του, την οχληρά φω-

ΤΟΥ ΓΙΩΡΓΗ ΧΑΛΑΤΣΑ

τεινή, γιατί είναι κι αυτό ένας απ' τους εκατοντάδες τρόπους που μας αντιμετωπίζει η αρνητική πλευρά των ξένων, όταν τα δείγματά μας φτάσουν ή ξεπεράσουν τον διανοητικό τους πολιτισμό μετά την κλασική αρχαιότητα. Ο Σολωμός είναι πρωτοπόρος, δάκαλος κι οδηγητής του νεοελληνικού πνεύματος.

Σήμερα μας είναι αδιανόητο να σκεφτούμε λ.χ. τον Εθνικό 'Υμνο γραμμένο στην καθαρεύουσα. Μα την εποχή που ο Σολωμός γράφει στη γλώσσα της μάνας του και την εποχή που ο Σολωμικός Πολυλάς γράφει τα «Προλεγόμενα» στην έκδοση «Απάντων των Ευρισκομένων» του, ο ρωμαντισμός και ο αρχαϊσμός που ολόένα φουντώνουν, διαγράφουν την ποιητική πορεία του Έθνους. Η δημοτική χαρακτηρίζεται ως διάλεκτος της δουλείας, σαν αργκή των κάτεργων, απδής εκχυδαϊσμός και κυδαία έκφραση του Έθνους και του όχλου του. Φράσεις όπως «της προγονικής ευφραδείας τα μέλαθρα» και «ευκαταληψίας ένεκεν απλή υφή φρασεολογίας χρησιμοποιήσαμε», παίρνουν και δίνουν στον γραπτό λόγο και είναι τελείως απαράδεκτο σήμερα και με τα σημερινά δεδομένα να δεχτούμε και γι αστέιο τη μεταφορά του στίχου «απ' τα κόκκαλα θγαλμένη» σε «εξ οστών νυν ανιούσα» και που θα μπορούσε κάλλιστα να χε γραφεί στη γλώσσα της εποχής του.

Ύστερα το έργο του - Ο «'Υμνος εις την Ελευθερίαν» (1825), η «Ωδή εις Μοναχίν» (1829 χειρόγραφος), το απόσπασμα από το «Λάμπρο», η «Δέηση της Μαρίας» (1834) και το επίγραμμα «Εις Φραγκίσκα Φραϊζερ» (1849) τυπώθηκαν όσο ζούσε, παράλληλα η «Ξανθούλα», η «Φαρμακωμένη», ο «Θάνατος της ορφανής» κυκλοφορούσαν χειρόγραφα ή τα τραγουδούσαν με μουσική Μάντζαρου ή γίνονταν ευρύτερα γνωστά από ανθολογίες, περιοδικά και εφημερίδες ή κι ακόμα με τη στοματική διάδοση, ενώ όλα τ' άλλα, ο «Κρητικός», οι «Ελεύθεροι Πολιορκημένοι», ο «Πόρφυρας», η «Ψυχούλα», «Ωδή εις Σελήνη», «Το επίγραμμα των Ψαρρών» κ.λπ. τυπώνονται μετά τον θάνατό του το έργο του αυτό, λοιπόν, λέμε, αν φρόντιζαν οι διάφοροι Ζαμπέληδες και

Τόμπυ να το αναλύσουν, δεν θα τους ήταν εύκολη δουλειά η από καθέκλας κριτική φρασεολογία και ίσως πολλά να παράλλαζαν. Η λογοτεχνία γίνεται από και με τις λέξεις.

Από την εκλογή τους και με την συρραφή τους. Με την μουσική, φωνητική, ζωγραφική, νοηματική, εντυπωσιακή κ.λπ. κατάλληλη το τοθέτησή τους. Ετούτο το μυστικό που το γνωρίζουν όλοι και οι ελάχιστοι το βασανίζουν, παίδεψε πολύ το Σολωμό.

Βέβαια υπάρχουν στροφές στο έργο του, που με τα σημερινά δεδομένα φαντάζουν σαν ποιητική προσπάθεια γυμνασιόπαιδος ακόμα και μεσ' τον «'Υμνο εις την Ελευθερίαν», όμως από την άλλη μεριά είκοσι και τριάντα κι εκατό φορές παραμιλάει, σκέφτεται και γράφει παρηλλαγμένον τον ίδιο στίχο μέχρι που να πιστέψει πως πέτυχε το απόλυτο, το τέλειο, το ύψιστο στην έννοια, στην μουσικότητα, στο μέτρο, στην εικόνα, ανάλογα. Καθώς αντικρίζουμε τα σχέδια και τις σημειώσεις του, τα βρίσκουμε γεμάτα από τέτοιες προσπάθειες. Ένας αγώνας εφιαλτικός στη σκέψη και στο συναίσθημα για την κάθε λέξη, για τον κάθε στίχο.

Ποιήματα σαν τη «Γαλήνη» ή την «Ημέρα της Λαμπρής» και σαν τη «Δόξα» και στίχοι σαν τους παρακάτω δε γεννιούνται και δε μένουν αν δεν είσαι από μαγιά σαν του Σολωμού.

«Νύχτα γιομάτη θάματα, νύχτα σπαρμένη μάγια»...
«Τα σπλάχνα μου κι η θάλασσα ποτέ δεν ψυχάζουν»...
«Άνοιχτά πάντα κι άγρυπνα τα μάτια της ψυχής μου»...
«'Ομορφος κόσμος, ηθικός αγγελικά πλασμένος»...
«'Ακρα του τάφου σιωπή στον κάμπο βασιλεύει»...
«Ολίγο φως και μακρυνό σε μέγα σκότος κι έρμος»...
«Γλυκειά η ζωή κι ο θάνατος μαυρίλα»...

Ύψιστα λυρικός και θαυμαστά διορατικός, προσπάθησε να ανεβάσει σε ευρωπαϊκό επίπεδο την ακαλλιέργητη μορφή της νέας λογοτεχνίας μας περνώντας και συλλέγοντας τα καθαρά ελληνικά της στοιχεία.

Ξεκίνησε να γράφει με την γνώση για την εποχή στιχογραφία της ομοιοκαταληξίας χωρίς χασμωδιά με χρησιμοποίηση της συνίζησης και του τονικού ρυθμού περνώντας στην ποικιλία των συλλαβικών στίχων και φτάνοντας στην ευρωπαϊκή στιχογραφία και στον ελληνικό δεκαπεντασύλλαβο για να καταλήξει στην αφαίρεση της ομοιοκαταληξίας στα τελευταία του σχέδια.

Η σπουδή του γίνεται μέσα από την παραστατικότητα και μουσικότητα των λέξεων, τον φθογγολογικό και τονικό χαρακτήρα της ελληνικής γλώσσας.

Έχει διαβάσει και τί δεν έχει διαβάσει κι έχει απομειώσει και συζητήσει τον Ερωτόκριτο, το Δημοτικό

τραγούδι, τους αρχαίους και τους μεγάλους Ευρωπαίους και δημιουργεί ένα νέο είδος ποίησης που από την ηχητική πλευρά, όπως μας πληροφορεί ο Μάντζαρος, το οκταχορδικό του σύστημα αντιστοιχεί στο αρχαίο τετραχορδικό, σχηματίζοντας νέους πόδες πολυσύλλαβους μιας μόνο ηχητικότητας ξεπερνώντας έτσι κάθε άλλο στίχο γνωστό ως τότε.

Από τούτη την πλευρά που τον κυττάμε τώρα και με το πέρασμα του χρόνου, μια στρατιά κριτικών, φιλολόγων, καθηγητών, αισθητικών, λογοτεχνών, δημοσιογράφων, ρίχνεται ν' αποκαταστήσει το κύρος της ποιητικότητας του αξίας.

Ο Γιάννης Αποστολάκης - ο κριτικός του ενός ποιητή - ο πρώτος καθηγητής της νεοελληνικής φιλολογίας στο Πανεπιστήμιο της Θεσσαλονίκης, με το βιβλίο του «Η ποίηση στη ζωή μας» (1923) αναλύοντας κι ερμηνεύοντας το Σολωμικό έργο στο ιδεολογικό του βάθος και στην λυρική του έκφραση, το ανακηρύσσει μοναδικό μέσα από τη γενική θεώρηση της πνευματικής εποχής του, με πέννα οξυτάτη, δυνατή, αυστηρή, που στάζει θαυμασμό, χολή και ζύδι. Ενάμισυ αιώνα τώρα στρώνονται εκατοντάδες πέννες κάτω και τον κυκλώνουν κριτικά, βιογραφικά, αφηγηματικά, αναλυτικά, αισθητικά, ιδεολογικά, ιστορικά, μυθιστορηματικά, επιστημονικά, συγκριτικά τοπικιστικά, αποσπασμα-

τικά, ψυχαναλυτικά, διθυραμβικά, εθνικιστικά: «Ο Σολωμός χωρίς μεταφυσική». «Το διδάγμα του Σολωμού». «Τα σχέδια του Σολωμού». «Τα ιταλικά ποιήματα του Σολωμού». «Ελευθερία και Σολωμός». «Σολωμικά». «Ο λυρικός Σολωμός». «Η πεζογραφία του Σολωμού». «Η Ζακύνθος - Κέρκυρα και Σολωμός». «Σολωμός, Καθάφης και Παλαμάς». «Η αντινομία του Σολωμού». «Το αποσπασματικό του έργο του». «Η Βενετοκρατία κι ο Σολωμός». «Ο Κορυφαίος, το κυνήγημα του ιδανικού, η στιχογραφία του, ο δάσκαλος, ο επαναστάτης, ο θεμελιωτής της νέας μας φιλολογίας, ο Σολωμός αιώνιο σύμβολο»... και πάει λέγοντας.

Δύο βιβλιοθήκες τοίχου δε θάταν αρκετές να χωρέσουν το τί έχει γραφεί από ειδικούς μέχρι μαθητές Γυμνασίου. Μέσα σ' αυτές τις αμέτρητες πέννες βρίσκεται η αλήθεια, μα κι η υπερβολή.

Βέβαια δίχως τον Εθνικό

'Υμνο, δε θα γράφονταν τόσα. Αποκεί και πέρα είναι όπως σε πάρουν.

Μοιραία πάλι ο Εθνικός μας 'Υμνος κι ο τίτλος του Εθνικού ποιητή - πολλούς γέννησε η Ελλάδα, αλλά έναν έχει - συνάμα και η δυνατή πνευματική προσωπικότητα του Σολωμού, δημιούργησαν τους Σολωμικούς και τους αντι-Σολωμικούς, έντυσαν με μια κρούστα ιερρότητας τη μορφή και το έργο του και στιγματίσαν με το στίγμα του ιερόσυλου τους παραβάτες της. Απ' τη μια μεριά ιεροκήρυκες, λιβανιστές κι έκθαμβοι υμνιστές με διθυράμβους που ακουμπούν τα αστρονομικά μεγέθη της εξιδακευμένης και υψιπετούς μορφής του, απ' την άλλη σοβαροί και κουμπωμένοι συντηρητικοί «θα σας τον κατεβάσουν καμιά μέρα αποκεί που τον ανεβάσατε», φοβερίζει ο Άγγελος Βλάχος - αμφισβητίας κι αρνητής της δημιουργίας του, ψευδοιστορικών ανθρωπίνων ελαττωμάτων του και του αμφίβολου πατριωτισμού του.

Και μέσα σε όλα αυτά, το σαρωτικό κνώτο εθνικών συμβόλων και ηθικών αξιών της σύγχρονης εποχής μας. Ούτε αποδώ, ούτε αποκεί, ούτε στις μέρες μας βρίσκεται η αλήθεια.

Ο Σολωμός έγραψε και στίχους που κάνουν για μικρά παιδιά, έγραψε και στίχους που κάνουν για παγκόσμιο απάνθισμα. Σαν άνθρωπος είχε και προτερήματα, είχε κι ελαττώματα. Το χρέος του σαν Έλληνας και λογοτέχνης το ζώφλησε με την πένα - τουφέκι είναι κι η πένα. - Ειδικά, τον αιώνιο ποιητή δεν τον πιάνουμε απ' τις αδυναμίες, ούτε τον κρίνουμε με τα μέτρα του φθόνου, της τεχνολογίας ή του υλισμού αλλά με το μέτρο της πνευματικής δρασκελίας του. Και η δρασκελιά του Σολωμού είναι ακριβώς όση η ζωή της λευτεριάς μας.

Περνώντας μέσα απ' τον λαβύρινθο των εποχών, μορφών, ποίησης και ιδεών, εξατομικεύεται το πνευματικό του πρόσωπο κι αρχίζουμε να συνειδητοποιούμε στις δυνατότες αναλαμπές την παρακαταθήκη της πέννας του. Τον σπόρο που έριξε κείνος ο εικοσπεντάχρονος νέος της Ζακύνθου με το αριστοκρατικό παρουσιαστικό κάποιον Μάν του 19ου αιώνα.

Όσο ζει και χτυπά η καρδιά της χώρας, όσο ζει και χτυπά φλέβα ελληνική, θα ζει και κείνος.

Στις εκδηλώσεις, στις γιορτές και στις παράτες, μπρός στα ηρώα, μέσα απ' τα θρανία, τα κελιά και τα μπουντρούμια, εδώ, στην ξενιτειά, στους δρόμους, πάνω απ' τους τάφους, έξω και μεσ' τις εκκλησίες, στις δάφνες των στεφανιών, μπρος στο εκτελεστικό απόσπασμα, στα δάχτυλα που σφίγγονται και στη φωνή που πάλλει μεσ' το δάκρυ.

☞ Συνέχεια στή σελίδα 6

ΓΡΑΨΕ: Συνβιβασμός

Μου τη θύμισαν πρόσφατα. Είναι πραγματική ιστορία, Καστελλιώτικη και προπολεμική.

Στο Λυκόραχο γίνονταν προσωρινά μέτρα για κάτι σύννομα. Υπόθεση λίγων τετραγωνικών μέτρων δηλαδή, για να υπάρχει γκρίνια. Το Δικαστήριο συνεδρίασε για πολύ ώρα, εξήτασε μάρτυρες κι' απ' τις δύο μεριές και δεν μπορούσε να καταλήξει κάπου, παρότι οι μάρτυρες ήταν πολλοί.

Και οι δύο πλευρές παρούσαν άριστα την περίπτωση τους, όμως το δικαστήριο είχε δυσκολίες στην αιτιολόγηση της αποφάσεως.

Για να δοθηθεί ο πρόεδρος ζήτησε να μάθει αν υπάρχει στο χωριό κάποιος ηλικιωμένος, σοβαρός, που να θυμάται τα πράγματα. Του υπέδειξαν το μπάριμα Νικόλο τον οποίο και κάλεσε το δικαστήριο. Ο μπάριμα Νικόλος έμαθε τις θέσεις των αντιδίκων, ένας από τους οποίους, ο Γιώρ-

γης, ήταν ξάδερφός του και πριν καταθέσει τη δική του μαρτυρία γυρίζει τη ματιά του στον Γιώργη και του λέει επιτακτικά:

«Εσύ Γιώργη εδώ;».

Ο Γιώργης, αντί απαντήσεως, εξαφανίστηκε. Το ίδιο έκαναν ο αντιδίκος του και οι μάρτυρες. Ο Πρόεδρος δεν είχε καταλάβει ακόμα τι έγινε και βλέποντάς τους να απομακρύνονται όλοι, ρώτησε απορημένος:

«Τώρα τί κάνουμε;».

«Γράψε συνβιβασμός» ήταν η απάντηση του μπάριμα Νικόλου. Έτσι κι έγινε.

Θ. Κ.

Σ.Σ.: Παρά την ουσιαστική κατάργηση των συνόρων μεταξύ των αγρών, λόγω χρήσεως των τρακτέρ, τα προσωρινά μέτρα σήμερα έχουν πολύ λιγοστά...

Ατυχώς, όμως και ο συνβιβασμός του μπάριμα Νικόλου είναι πολύ σπάνιος.

ΠΕΤΑΧΤΑ

* Στεγνό, σκοτεινό και ατέλειωτο αδερφέ μου το τούνελ της οικονομικής κατάστασης. Πουθενά άνοιγμα για κάποιο ελπιδοφόρο φως! Εκεί που λέγαμε, ότι «μπόρα είναι και θα περάσει» τώρα πια αρχίζουμε να το δεχόμαστε μοιρολατρικά...

Από τον καφέ στο μαγαζί του χωριού, μέχρι τα καύσιμα που πληρώνουμε για να ανεδοκατέβουμε, άρχισε η πρόσθεση των εξόδων να προβληματίζει. Εκεί που το τρένο είχε παραμεληθεί, ξανάρχισε να θεωρείται το μέσο επικοινωνίας. Ο γάϊδαρος που είχε κάκομάθει να πίνει αβέρτα γαλόνια νερό, τώρα δένεται στο... κατόπι για ειδικές περιπτώσεις, και το «φέρε απ' όλα κάπελα» στο μαγαζί για να συνοδεύει το ούζο, περιορίζεται σ' ένα σκέτο τσιπουράκι. Το Γερμανικό πρότυπο επιμερισμού εξόδων πήρε τη θέση του Ελληνοπρεπέστατου «κερνάω όλους!».

Πού θα πάει αυτή η κρίση; Γεγονός είναι ότι το ζωνάρι σφίγγει και ότι τα αποθέματα των οικονομιών μας λιγοστεύουν. Ανεργία και απογοήτευση στον ορίζοντα —κυρίως για τους νέους —και βουβή δυσφορία σε όλους.

Ίσως η εποχή μας μετά τις τόσες μεγάλες επιστημονικές και τεχνολογικές επιτεύξεις να έφθασε στη νομοτελειώδη κάμψη. Βάστα καυμένη Ψυροκώστενα και κάποτε θα φέξει.

* Όσο και να φαίνεται περίεργο τα φαινόμενα της απρόσπονης και βιαστικής διαβίωσης επεκτείνονται και στο χωριό.

**ΕΝΗΜΕΡΩΝΕΤΕ
ΤΟΝ ΣΥΛΛΟΓΟ
ΜΕ ΤΑ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ**

Μέσα στον εκσυγχρονισμό, λοιπόν, αντιμετωπίζουμε και πρόβλημα στάθμευσης. Αν τύχει και έλθει κόσμος με αυτοκίνητο για κάποια εκδήλωση στην εκκλησία, δημιουργείται το αδιάχωρητο. Βιαστικοί, όπως συνήθως, όλοι μας θέλουμε να μην περπατήσουμε και φροντίζουμε όπου υπάρχει κενό κατά μήκος του δρόμου να «δέσουμε πρόχειρα το γάϊδαρο» και να λειτουργήσουμε! Εκεί που παλιότερα οι γειτόνοι —μετρημένοι και γνωστοί— δεν δυσανασχετούσαν από την «μηχανοκίνητη κατάληψη» του... Αθηναίου - Καστελλιώτη, τώρα οι επιγενόμενοι και ανυπόμονοι σύγχρονοι συμπατριώτες μας αντιδρούν πανομοιότυπα με τον κάτοικο της Αθήνας, αν τύχει και τους φράξεις το Πάρκινγκ!!!

Ξαφνιασμένος και ντροπισμένος εξήγησα ταπεινότητα συνγνώμη από ένα νεαρό Καστελλιώτη που άθελά μου τον εκαθυστέρησα να βγάλει το όχημά του από το «ιδιωτικό Πάρκινγκ» και υποσχέθηκα να μην ξανακάνω παρόμοιο ατόπημα. Και μη χειρότερα συγχωριανοί Χριστιανοί.

* Θυμάμαι τα χρόνια που αρθρογραφούσαμε με πάθος για την καταστροφή του τοπίου από την επιφανειακή εκμετάλλευση των Βωξιδιών. Οι καιροί άλλαξαν, οι τόνοι έπεσαν, οι μοιραίοι συμβιβασμοί στο θωμό της οικονομικής σκοπιμότητας λόγω της απασχόλησης Καστελλιωτών στα με ταχεία αποσιώπησαν την κατάσταση. Και, όμως, αν κοιτάξουμε το βουνό μας πληγώνει! Χάσκουν αγιάτρευτες οι πληγές του. Πού είναι η αναδάσωση, που είχε εγγυηθεί η Εταιρεία; Είναι εύκολο να διατυπώνουμε θεωρίες και να δίνουμε υποσχέσεις. Μια και μόνο ματιά προς το βουνό αρκεί. Αυτό τα λέει όλα...

N. ΚΑΤΣΟΥΡΗΣ

ΕΜΕΙΣ ΚΑΙ Η ΓΛΩΣΣΑ ΜΑΣ

«Δική μας είναι κι' ότι θέλουμε την κάνουμε. Αρκεί άλλος να μην μας την πειράξει!».

Με τέτοιους εραστές, λίγα τα ψωμιά της.

Ο λόγος για την ελληνική γλώσσα και το επιχειρηθέν εις βάρος της πλήγμα. Απ' έξω αυτή τη φορά.

Για μια ακόμη φορά. βλέπου-

ΤΟΥ

I. A. ΜΑΚΡΗ

με το δέντρο και χάνουμε το δάσος. Καθόσον, η ελληνική γλώσσα δεν κινδυνεύει από τους Γάλλους, αλλά από τους Έλληνες. Αυτό το βλέπουμε καθαρά, αλλά δεν αντιδρούμε, στο βαθμό τουλάχιστον που αντιδράσαμε πρόσφατα στη γαλλική πρόταση να περιορισθούν οι επίσημες γλώσσες της Ευρωπαϊκής Ένωσης σε πέντε.

Όμως κάτι τέτοια τα βλέπουν και οι ξένοι και καγχάζουν με την υποκρισία μας. Οι υποκριτές, βέβαια, δεν βρίσκονται μεταξύ εκείνων που απαιτούν καλοπροαίτητα, πλην αφελώς, σαν μικρά παιδιά, να μας επιστρέψουν οι Γάλλοι το 30% του λεξιλογίου των που αφορά λέξεις ελληνικές. Τις περισσότερες των οποίων, εμείς οι ίδιοι, είτε απεμπολήσαμε μετά θδελυγμίας σαν καθαρευουσιάνικες και άχρηστες, είτε τους αλλάξαμε τα φύτα, καθιστώντας τε αγνώριστες.

Ας αναλογισθούμε π.χ. τι σημάει για το ρωμό η ελληνικότατη λέξη «Ευρώπη», σε αντιδιαστολή με τη φράση «εδώ είναι Βαλκάνια», καθώς και τα παράγωγα αυτής «Ευρωπαϊός» (=κύριος) και «ευρωπαϊκό» (προϊόν μη εγχώριο, άρα εγγυημένο).

Ωστόσο... «είμαι Βαλκάνιος!» έκραξε περήφανα πρότινος στο εξωτερικό, ο επί των εξωτερικών Έλληνας υπουργός. (Μπαλκάν, το βουλγαρικό όνομα του όρους Αίμος). Άντε βρες άχρη. Άδυσσος η ψυχή του ανθρώπου. Χάος του Έλληνα.

Οι Γάλλοι υποχώρησαν προς το παρόν, αλλά θα επανέλθουν δριμύτεροι —αν θα είναι Γάλλοι ή άλλοι, δεν έχει σημασία— συνεπικουρούμενοι αυτή τη φορά από πολλούς συν-Εταίρους. Μεγάλοι και μικροί. Αυτό, αν δεν συμβεί σχετικά σύντομα, θα συμβεί οπωσδήποτε, όταν η Ευρωπαϊκή Ένωση θα κινδυνεύει να καταρρεύσει ως άλλη Βαβέλ.

Όταν οι επίσημες (σήμερα ένδεκα) γλώσσες θα γίνουν κα-

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΣΟΛΩΜΟΣ

Συνέχεια από την σελ. 5

στο χαμόγελο, στο ανατρίχιασμα: «Σε γνωρίζω από την κόψι... σε γνωρίζω από την όψι...». Κορμιά σηκώνονται, το ρίγος της θάλασσας, η πνοή του ανέμου και η ανάσα της γης ζώνουν την καρδιά με το καθαρό ελληνικό ένστικτο. Ανασταίνεται η φυλή κι η λευτεριά της κάθε λεπτό, κάθε ώρα, κάθε αιώνα. Μαζί της κι ο Σολωμός.

μιά τριανταριά, συμπεριλαμβανομένης και της «μακεδονικής» του κ. Γκλικόροφ!

Ποιό θα είναι το μέλλον της ελληνικής μέσα σαυτόν τον κυκλώνα γλωσσών; Θα είναι κοινό με εκείνο των υπολοίπων, εκτός από μια, δυο, τρεις. Δηλαδή; Δηλαδή, δεν υπάρχει μέλλον!

Βέβαια, έχει τεθεί εκ μέρους μας και θέμα «ιδιαιτερότητας» για την ελληνική γλώσσα. Θέμα «πρεστίτζ» (Η μήτηρ των γλωσσών, κ.λπ.). Αυτά, όμως δεν ισχύουν στο σύγχρονο κόσμο. Εδώ κατισχύει η αγγλική, μια γλώσσα που ο Σαίξπηρ την έκανε γλώσσα, πριν τετρακόσια μόλις χρόνια. Γιατί αυτή η «αδικία» εις βάρος μας; Δεν υπάρχει καμιά οδίκια. Η ιστορία τραβάει το δρόμο της. Σέρνει μαζί της και σέρνεται μόνον από εκείνους που μπορούν. Τους άλλους τους αγνοεί.

Εν πάση περιπτώσει, κατά την ταπεινή μου γνώμη, δεν θα είναι δα και προς θάνατον, αν κάποτε πάψουν να μιλάνε ελληνικά στις Βρυξέλες και στο Στρασβούργο. Στο κάτω - κάτω, πότε μιλούσαν; Αντίθετα, προς θάνατον θα είναι, αν πάψουμε να μιλάμε ελληνικά στην Ελλάδα. Γιατί, δυστυχώς, προς τα εκεί βαδίζουμε.

Τα σημεία είναι ορατά. Έ-

γραφα, προ ετών, στο «ΒΗΜΑ», ότι τα τελευταία χρόνια έχει τεθεί σε κίνηση (εκουσίως ή ακουσίως, δεν γνωρίζω) μια ανώποτροπη (;) διαδικασία απόρριψης της ελληνικής γλώσσας. Η διαδικασία αυτή ξεκίνησε με την καθιέρωση (δια νόμου, παρακαλώ) μιας δήθεν δημοτικής —δημοτική αγγλέ την ονομάζω— προχώρησε γρήγορα στην καθιέρωση του μονοτονικού (για την ευκολία μας, δε λέω...) θα προχωρήσει οσονούπω στην καθιέρωση της φωνητικής ορθογραφίας (πρελούδιο ήδη αποτελεί η ανεπίσημη κατάργηση της ορθογραφίας των ξένων λέξεων —Τσόρτσιλ, Σεξ (!) πιρ) αργότερα θα έλθει η καθιέρωση του λατινικού αλφαβήτου και θα ολοκληρωθεί (η διαδικασία αυτή) με την καθιέρωση μιας κάποιως άλλης γλώσσας ως «επίσημης».

Βέβαια, για ένα μικρό ή μεγάλο χρονικό διάστημα —οι αιώνες δεν έχουν μεγάλη σημασία στη ζωή των λαών— θα μιλάμε παράλληλα και τα ελληνικά, κατ' οίκον, όπως μιλάνε ή μάλλον μιλούσανε τα αρβανίτικα, στην Κούλουρη. Μέχρι να τα κλείσουμε οριστικά στο χρονοτύπιο της Ιστορίας!

Θα φταίμε εμείς που η κληρονομιά ήταν βαριά και οι ώμοι μας αδύνατοι;

ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ ΒΙΒΛΙΟΥ

ΔΗΜΗΤΡΑ ΠΑΠΑΛΙΑΚΟΥ - ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΥ
«ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΠΟΥ ΕΓΡΑΨΕ Η ΖΩΗ»
(Πεζός και ποιητικός λόγος)
ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΧΡΥΣΑΦΗ ΠΑΝΕΖΗ, ΑΘΗΝΑ 1994

Για όσους είχαν την ευκαιρία και τύχη να γνωρίζουν τη Δήμητρα Παπαλιάκου — Δημοπούλου απ' το γυμνάσιο, διαβάζον με μεγάλη ευχαρίστηση το βιβλίο της «Ιστορίες που έγραψε η ζωή — Πεζός και Ποιητικός λόγος», βρίσκουν σ' αυτό μια αξια παιδαγωγό, μια πολύ στοργική μητέρα, πιστή και ανυπόχωρητη στις Ελληνοχριστιανικές παραδόσεις, ένα υπεύθυνο άτομο που κανόνα του έχει το «μηδέν άγαν — μέτρον άριστον» στη ζωή και το ρομαντισμό, στην ισότητα των φύλλων και τον «προσδευσισμό». Πάνω απ' όλα όμως βρίσκουν μια αισιόδοξη αγωνίστρια στον δύσκολο καθημερινό δρόμο της ζωής. Μέσα απ' τις καταγραφές της καθημερινότητας βρίσκουν ένα άλλο κόσμο, διαφορετικό απ' αυτόν που γνωρίζουμε. Και δεν εκπλήσσονται διότι από τα δύσκολα εκείνα χρόνια η Δήμητρα Παπαλιάκου ήταν πολύ καλή στο σχολείο, ιδιαίτερα στα φιλολογικά μαθήματα και οι καθηγητές της στο γυμνάσιο προέβλεπαν εξαιρετικές, μελλοντικά, επιδόσεις που οι συμμαθητές και φίλοι περιμέναγ, χάρηκαν πολύ διαβά-

ζώντας τις και προσδοκούν ακόμα περισσότερες.

Με τα θερμότερα συγχαρητήριά μου για την προσφορά της εύχομαι στην κυρία Παπαλιάκου υγεία και δύναμη για συνέχιση του λαμπρού πράγματι, έργου της.

ΕΥΘ. Π. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ

Η ΦΥΣΗ ΕΚΔΙΚΕΙΤΑΙ

Συνέχεια από την σελ. 4
κοινωνίας θα μπορούσαμε να στρέψουμε τη ροή των πραγμάτων.

Αν σε κάθε μας ενέργεια σκεφτόμαστε, ότι μπορεί να πριονίζουμε το κλαδί της ζωής που μας κρατάει, τότε ίσως υπάρξει λύση.

Ο καιρός, πάντως, δεν περιμένει την ημετέρα βραδύτητα. Η φύση αμύνεται. Η φύση διατηρεί την παγκόσμια ισορροπία του αέναου ρυθμού της και εκδικείται τους άφρονες.

Αν θέλουμε να συνεχίσουμε να απολαμβάνουμε το κόσμημα της φύσης που μας εδώρησε ο Δημιουργός, ας αλλάξουμε τη νοστροπία του ανεγκέφαλου ατόχειρα.

ΝΙΚΟΣ ΚΑΤΣΟΥΡΗΣ
(και για την ακρίβεια Νικόλαος Ασημ. Μακρής).

ΖΩΗ ΧΡ. ΣΚΟΥΡΑ

Φαρμακοποιός

25ης Μαρτίου 71

Τηλ. 6479035 - Ν. Ψυχικό

Οικία: Δόξα Πατρή 25

Τηλ. 3645689 - Λυκαβηττός